

Începe să despacheteze. Lucrurile din rucsac sunt împachetate perfect. Parcă mi-e un pic ciudă de câte chestii a reușit să îndese înăuntru. Sortează cu grijă totul în dulap, împachetând încă o dată tricourile, ca să le așeze și mai ordonat. E foarte concentrat.

— Mai devreme nu am prea reușit să zic ce îmi doresc, spune el mai mult către rucsac decât către mine.

Încercase, fusese ultimul la rând, dar Marko și băieții lui nu l-au lăsat să ia cuvântul.

— Am nevoie la baie! a strigat Marko în timp ce Jörg vorbea.

— Putem să despachetăm? a continuat Dreschke 1.

— La ce oră e cina? a strigat și Dreschke 2.

Doar ca să nu-l audă nimeni pe Jörg. Să nu audă nimeni ce își dorește el.

Tot mai mulți au început să strige, în timp ce alții au luat țipetele ca pe un semn că runda s-a încheiat și au pornit spre cabanele lor. A fost o mare harababură. Însoțitorii cereau doar cu juma' de gură să se facă liniște, motiv pentru care nimeni nu-i asculta.

Apoi a tunat o voce:

— Opriți-vă!

Venea dinspre marginea luminișului, unde o siluetă uriașă stătea rezemată de un mestecăn subțire. Fața îi era umbrită, hainele negre, vocea răgușită: o intrare excelentă.

— Da, corect. Așteptăm să termine toată lumea, a spus Pietritsch, pedagogul întârziat, dregându-și glasul.

Prin *toată lumea* se referea doar la Jörg. La care toată lumea se holba acum nerăbdătoare. Orice răspuns ar fi fost greșit.

Așa că și-a coborât privirea și a spus:

— Ăăă..., nu contează.

— Și? Ce îți dorești să faci aici? îl întreb acum, în cabană, scotocind în rucsacul meu prost organizat.

Mama nu mă ajută niciodată să împachetez, spune că nu-i nimic dacă uit să împachetez ceva, fiindcă așa învăț să fiu un adult responsabil.

— Sunt câteva lucruri, dar, mai ales, să merg în drumeție, îmi place mult să merg în drumeții...

Jörg își așază șosetele în dulap, șase perechi de aceeași culoare, apoi cele șase perechi de chiloți de aceeași culoare. Când vede haosul din rucsacul meu și cum îmi îndes hainele mototolite în dulap, zâmbește.

— Îmi dai voie? întrebă el, vrând să îmi împacheteze tricourile.

Megaciudat, nu? Îi fac semn din mână ca și când aș vrea să alung o muscă și îi smulg tricoul din mâini. Am fost prea aspru și îmi pare rău imediat. Dar hei, nu e ciudat să vrei să împachetezi lucrurile unui coleg?

Jörg își îndeasă mâinile în buzunare, de parcă i-ar fi deodată frig.

— Mă duc afară să arunc o privire prin jur, spune el ieșind din cabană.

JÖRG

Îl văd pe fereastră plimbându-se prin zonă. Merge doar pe-acolo pe unde nu e nimeni altcineva. Mai întâi pe la marginea pădurii, apoi la fântână. La fântână se apleacă peste margine și strigă:

— Ecou!

Iar apoi privește repede în jur, de parcă ar fi făcut ceva interzis.

Jörg coboară găleata. Apoi o ridică. Și bea direct din ea, bea și bea, cu ochii deschiși. Îi place.

Și, când termină de băut, privește iar în stânga și în dreapta. Jörg e mereu cu garda sus.

Și la școală e la fel: Jörg singur. Jörg concentrat. Jörg precaut. În mișcare. Nu rămâne niciodată prea mult într-un loc, stă de obicei pe margine. Poate că îi place să stea singur. Poate că nu are nevoie de nimeni ca să fie fericit. Se bucură de apa din fântână. Când e singur, doar el cu el, poate să lase garda jos, nu trebuie să aibă grijă la ce spune sau ce face.

Poate că asta îi întărește pe Marko și pe băieții lui. Ei umblă mereu în haită. Și faptul că cineva stă singur și e mulțumit cu sine e de neconceput pentru ei. Ar trebui să fie singur, dar nu mulțumit. Așa că îi perturbă singurătatea și îi fac viața grea. Și unul dintre gemenii Dreschke se îndreaptă acum spre fântână.

A! Și încă o chestie, pentru care Jörg n-are nicio vină, dar care reprezintă de multe ori motiv de comentarii: urechile lui. Da, în secolul douăzeci și unu, unii oameni încă nu pricep că fiecare corp e diferit... Iar urechile lui Jörg fac într-adevăr o *mare* diferență.

Nici nu știu cum să le descriu.

Poate așa: Jörg are cele mai mândre urechi din Univers.

L-a văzut pe Dreschke și a luat-o la pas. Vrea să pară calm. Țopăie de pe un picior pe altul ca un copil fericit. Apoi își revine în fire, privește iar în jur și merge normal. Repede, dar normal.

Dreschke face cale întoarsă.

Pe mine, Jörg nu mă deranjează cu nimic. Nu se dă niciodată mare, nu vrea să se ia la întrecere când vine vorba de sport, nu miroase niciodată a spray de păr și e mereu prietenos. Înainte să muște dintr-un măr îl privește lung, se joacă cu codița, îi miroase coaja, fluieră un cântecel, chestii de genul ăsta. Și de-abia apoi mușcă din el. Ceea ce mi se pare foarte tare. Normal că nu i-am zis asta. Și nici atunci când a fost tachinat în prezența mea n-am zis ceva.

Îmi strigă din pragul ușii:

— Avem cea mai frumoasă cabană!

Iar apoi îmi explică de ce.